

บทนำ

8 เจ้าหญิงจอมพลุกกับอัศวินโตะกลม 5

ดยุก บาร์เซต อัศวินชั้นหกแห่งกองอัศวินหลวงอาณาจักร
โซลเวลถึงคราวต้องถอดเครื่องแบบอัศวินซึ่งสวมมาตลอดเจ็ดปี
พร้อมกับเกร็ก เบอเด รองหัวหน้ากองอัศวินหลวงที่เคารพ

เมื่อเรทีเซีย เจ้าหญิงลำดับหนึ่งผู้เป็นนายเข้าสู่ช่วงเตรียมตัว
ในฐานะกษัตริย์องค์ต่อไป ดยุกจึงปรับตัวตามด้วยการลาออกในช่วง
ครบรอบปีปฏิทินของกองอัศวินหลวงพอดี...การเปลี่ยนแปลงนี้เพิ่ง
เกิดขึ้นเมื่อไม่กี่วันก่อน

ขอเวลาอวยพรล่วงหน้าหน่อยดี เพราะจากนี้ นายคงมีภารกิจ
รัดตัวขึ้นเรื่อยๆ

ดยุกได้รับข้อความดังกล่าวจากสหายทันทีที่ลาออกจากกอง
อัศวินหลวง เขาตัดสินใจปลีกตัวไปพบสหายคนนั้นเพราะจากนี้
คงแทบไม่ได้นั่งคุยกันสบายๆ

"ไม่ได้เจอกันนานเลยนะวิล"

"หวัดดี หายหน้าไปเลยนะพวก อันที่จริงฉันยังเห็นนายที่

พระราชวังบ้างนานๆ ครั้ง แต่เกรงใจไม่กล้าทัก เพราะดูนายมีภารกิจรัดตัว"

ผู้เชื่อเชิญดยุกเข้าไปในห้องส่วนตัวคือวิลลาร์ด ออร์ลันดี เพื่อนร่วมรุ่นตั้งแต่สมัยอยู่โรงเรียนอัสคิน วิลลาร์ดมีเรือนผมยาวสีอำพันซึ่งได้รับการดูแลอย่างดี ดวงตาสีเทอร์ควอยซ์ดูจืดจาง เขาเป็นหนุ่มชอบเข้าสังคมและมีฐานะเป็นบุตรชายคนโตแห่งตระกูลเคานต์ออร์ลันดีซึ่งสังกัดฝ่ายฟรีเดเฮล์ม

"เริ่มจากตีมือวยพรให้กับว่าทีไนต์ส ออฟ ราวนด์ลำดับหนึ่งก่อนดีกว่า ขอเปิดไวน์ที่นายถือมาเป็นของฝากได้มั๊ย แต่ยี่ห้อคงจนเสียขายที่จะเปิดดื่มเลยนะเนี่ย"

"ขวดนั้นเป็นไวน์หายากที่ฉันได้มาตอนเล่นไฟฟ้าเวลากับรุ่นพี่สมัยประจำการที่ชายแดนนะ เปิดดื่มตามสบายเพราะฉันยังมีอีกขวด"

ตามปกติวิลลาร์ดจะให้คนรับใช้ยื่นคอยทำเพื่อช่วยเปิดขวดไวน์ แต่ในห้องส่วนตัวนี้ไม่มีใครนอกจากดยุก บ่งบอกถึงความใส่ใจของสหายที่ต้องการดื่มกันตามลำพังสองคนโดยไม่ต้องห่วงสายตาใคร

ดยุกนึกขอบคุณในใจพลางเปิดจุกไวน์แล้วพลันหยุดชะงัก
"นี่คือไวน์... ไซม์ยั้งนะ"

เบื้องหน้าเขาคือแก้วเปล่าสองใบที่วิลลาร์ดเตรียมมา ส่วนมือยังถือขวดไวน์อยู่

เมื่อรินไวน์ใส่แก้ว กลิ่นหอมหวานย้อมฟุ้งกระจายอย่างไม่ต้องสงสัย ทว่ามาถึงตรงนี้ดยุกกลับถามขึ้นมาว่า 'นี่คือไวน์แน่หรือ'

"ดูยังไงมันก็คือไวน์นี่"

คำตอบของวิลลาร์ดทำให้ดยุกชูขวดไวน์ในมือขึ้นมาเล็กน้อย

"...ฉันเผลอเปิดไวน์โดยไม่ทันคิด"

"หืม?"

10 เจ้าหญิงจอมพลกัณฑ์อัศวินโต๊ะกลม 5

"ดูด้วยตาก็ได้ว่ามันคงเป็นไวน์ ยื่นหน้าเข้าไปดมกลิ่นใกล้ๆ ยิ่งแน่ใจว่าใช่ และพอจิบดูก็ลงความเห็นได้ว่ามันคือไวน์"

"ก็ใช่ล่ะสิ"

"แต่ตอนนี้ฉันกลับเปิดขวดแล้วทำอะไรไม่ถูก"

อีกฝ่ายพยักหน้ารับว่าอย่างนั้นหรือแล้วช่วยขวดไวน์จากมือดยุก

"ฉันปลื้มมากเลยรู้มัยดยุก นายอุตุส่าห์เลือกปรึกษาปัญหาหัวใจกับฉันแทนที่จะเป็นเจ้าชายฟร็ดเฮล์มที่ประกาศตัวว่าเป็นเพื่อนสนิทของนาย"

วิลลาร์ดเทไวน์ใส่แก้วหนึ่งในสองใบที่ตั้งอยู่

สิ่งที่ไหลรินเข้าไปในแก้วคือของเหลวสีแดงอมส้มใสแจ๋ว กลิ่นแรกที่พุ่งออกมาคือผลไม้ตระกูลส้ม ตามด้วยกลิ่นหอมของราสเบอร์รี่

"นายดื่มด้วยมัย"

"คงไม่ล่ะ เดี่ยวฉันต้องไปทำงานต่อ"

"กะแล้วเชื่อว่านายต้องพูดแบบนี้ ฉันเลยให้คนเตรียมน้ำแอปเปิ้ลไซดาเอาไว้ให้"

วิลลาร์ดคิดว่าขวดใบเล็กขึ้นมาพลงพูดเสริมว่า "นายดื่มนี้ก็แล้วกัน" จากนั้นจึงรินของเหลวสีอำพันจางๆ ใส่แก้วอีกใบแล้ววางตรงหน้าดยุก

"เออล่ะ ขอดื่มให้กับอนาคตอันสดใสของนาย"

"ขอดื่มให้กับความรู้โรจน์ของกษัตริย์หญิงในอนาคต"

"นิสัยจริงจังตามเคยนะ ดื่มให้ตัวเองในโอกาสแบบนี้บ้างจะเป็นไรไป"

เขากระเซ้าดยุกว่านิสัยแบบนี้ไม่เคยเปลี่ยนแปลง

"เอาล่ะ เข้าเรื่องกันดีกว่า นายกัลดการยอมรับว่ามันคือ 'ไวน์' อย่างนั้นหรือ เอาเถอะ ตัวฉันเองตอนเผชิญโจทย์หินที่เรียกว่าความรักก็เคยพะวงถึงฝ่ายตรงข้ามจนลับสนเรื่องอนาคตอยู่เหมือนกัน"

"ไม่เชิงกัลดหรือ...ส่วนการยอมรับก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่..."

การไม่รู้ตัวเลยต่างหากที่น่ากัลด มาถึงตอนนี้ตบुकกลับเข็อย่างนั้น

เขายื่นมือไปคว้าขวดไวน์แล้วรินเต็มใส่แก้วของวิลลาร์ดจนเกือบเต็ม จากนั้นคว้าแก้วน้ำแอปเปิ้ลโซดาขึ้นมา

"สมมติว่าเดิมทีมีความรู้สึกหนึ่งเต็มเปี่ยมถึงขีดสุด แล้วมีอีกความรู้สึกถูกเติมลงไป ความรู้สึกที่ผสมกันจนดูไม่ออกก็จะล้นออกมาใช่ไหม"

"อืม ก็ต้องล้นสิ"

วิลลาร์ดยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ตอบรับ "แรกเริ่มเป็นข้อเงิน ต่อมาเป็นแทชชินา¹ ทำจากกระเบื้องเคลือบ ตามด้วยฟอนดินา² ในบ้านพรุ่งนี้คงต้องใช้อินซาลาทีอารา³ ...แต่ละวันฉันุ่นวายกับการค้นหาภาชนะในตู้ถ้วยชาม เพราะความรักที่มีต่อท่านเพิ่มพูนขึ้นทุกวัน จนต้องคอยเปลี่ยนภาชนะใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ไม่ให้มันล้นออกมา"

"หืม?"

จู่ๆ วิลลาร์ดก็โผล่บทกวีขึ้นมา แถมยังทำหน้าที่ภูมิไ้สุดๆ เหมือนจะถามถึงความประทับใจที่ได้ฟัง ดยุกเลยได้แต่อึ้งไม่รู้จะตอบยังไง

"มันคือกลอนรักที่สตรีในดวงใจของฉันส่งมาให้ นายบอกว่าคุณรู้สึกเอ่อล้นออกมาใช่ไหม นั่นไม่ใช่ปัญหาหรือ แคร์กับกลับ"

¹ แทชชินาคือถ้วยใบเล็ก

² ฟอนดินาคือจานชุป

³ อินซาลาทีอาราคือชามสลัด

12 เจ้าหญิงจอมพลกับบัศวินโตะกมล 5

ไปหาภาชนะในตู้ถ้วยชามที่บ้านตัวเองก็สิ้นเรื่อง"

วิลลาร์ดคิดว่าแก้วน้ำแอปเปิ้ลโซดาของดยุกขึ้นมาแล้วหลงไป
ในขวดไวน์

เขาพูดถูก แค่เพลงใส่ภาชนะที่ใหญ่ขึ้นก็ไม่ต้องห่วงเรื่องลิน

"แต่สิ่งที่ได้คือของเหลวที่แยกไม่ออกแล้วว่าส่วนไหนคือ 'ไวน์'
และส่วนไหนคือ 'น้ำแอปเปิ้ลโซดา' เรื่องนั้นแหละที่น่าปวดหัว"

"นายติดนิสัยต้องแยกทุกอย่างให้ชัดเจนสินะ ลองเปลี่ยนนมมวง
ดูดีมั้ย นายรู้จักเครื่องดื่มที่ชื่อแซงเกรียจากนาพาเนียหรือเปล่า มัน
เป็นที่นิยมมากในช่วงฤดูร้อนปีนี้"

"เคยได้ยินชื่ออยู่เหมือนกัน"

"แซงเกรียเป็นเครื่องดื่มที่ทำจากไวน์แดง เอามาผสมน้ำและ
เนื้อผลไม้เพื่อให้หวานและดื่มง่ายขึ้น ที่รักของฉันไม่ชอบรสชาติเปรี้ยว
ของไวน์ แต่กลับถูกใจรสชาติของแซงเกรีย"

วิลลาร์ดเทไวน์ผสมน้ำแอปเปิ้ลโซดาดลงในแก้วของตัวเองที่
เกลี้ยงลงอีกครั้ง กลายเป็นของเหลวสีแปลกตาซึ่งไม่ใช่ทั้งไวน์หรือ
น้ำแอปเปิ้ลโซดา

เขายกมันขึ้นมาจิบโดยไม่ลังเล

"อืม อร่อยจริงๆ ด้วย มันอาจไม่แรงพอให้ฉันเมา แต่ก็อาจ
ถูกปากใครบางคนยิ่งกว่าไวน์หรือน้ำแอปเปิ้ลโซดา"

ได้ยินอย่างนั้นแล้วดยุกหวนนึกถึงคำพูดของแอสทริด อัศวิน
รุ่นน้อง

เมื่อหลายเดือนก่อนพวกเขาคุยกันเรื่อง 'เจ้าหญิงน่าหลงใหล
ตรงไหน'

ดยุกยืนยันชัดว่าเธอน่าหลงใหลในฐานะเจ้านาย ไม่ใช่ใน
ฐานะผู้หญิงคนหนึ่ง แต่แอสทริดกลับตอบว่า 'ไม่เข้าใจการแยกแยะ

แบบนี้เท่าไร' ตอนนี้ดยุกซึกจะเข้าใจคำพูดนั้นของเด็กหนุ่มแล้ว
"ถ้าภาชนะใหญ่พอก็ผสมกันได้ไม่มีปัญหาอย่างนั้นหรอก แล้ว
ตอนนี้ภาชนะของนายใหญ่แคไหนแล้ว"

"ฉันเองก็กำลังสนใจกับความรักรันท่วมท้นเลยเขียนตอบกลับ
ไปว่า 'พวกเรามาสรางครอบครัวในบ้านที่มีน้ำพุทันเถอะ ที่รัก' "

วิลลาร์ดตอบขัดถ้อยขัดคำดั่งมั่นใจว่าแก้ปัญหาได้เรียบร้อย
ดยุกฟังแล้วยิ้มแหย่คุยกับสหายคนนี้ที่รู้สึกเหมือนทุกอย่างเป็น
เรื่องไร้สาระไปหมด

"อย่างกังวลไปเลย การมีความรักก็น่าชื่นอายุแบบนี้แหละ
ส่วนคนรอบข้างควรเอาใจช่วยอย่างอบอุ่น มันเป็นเรื่องที่รู้กันตั้งแต่
อดีตและไม่มีวันเปลี่ยนแปลง แต่เจ้าชายฟรีดเฮล์มเสียใจร้ายชะมัด
ตอนนั้นเป็นทุกข์กับห้วงรัก เจ้าชายดันสั่งว่าไม่ต้องเผลอไปให้เห็นหน้า
เดี่ยวไบชาสุดหวงจะขึ้นไปด้วย"

"ถ้าเป็นเจ้าชายฟรีดเฮล์มก็คงกล้าพูดแบบนี้กับนายอยู่หรอก"

วิลลาร์ดเกิดปีเดียวกับฟรีดเฮล์มจึงถูกวางตัวให้เป็น 'เพื่อนเรียน
ของเจ้าชายลำดับหนึ่ง' ตั้งแต่ยังไม่ทันจำความได้ และเพราะถูกวางตัว
แบบนี้กระมังเขาจึงเกิดความรู้สึกต่อต้าน เรียกว่าคู่นี้ไม่ลงรอยกัน
ชนิดพลิกความคาดหมายของคนรอบข้าง

"นายไม่รู้สึกว่าใจร้ายไปหน่อยหรือ สุดท้ายฉันเลยเอาไบชา
สุดหวงพวกนั้นทิ้งลงน้ำพุที่พระราชวังแล้วบอกเจ้าชายว่า 'ที่นี่ก็
ไม่ต้องห่วงเรื่องความขึ้นแล้ว เชิญดื่มน้ำแช่ไบชาตามสำราญ' "

"หือ! มันเกิดขึ้นเมื่อไรนะ"

"ช่วงก่อนนายกลับจากภูเขาแกรนไม่เท่าไร เจ้าชายโกรธจัด
แถมยังด่าว่า 'ไปตายซะไอ้โรคจิต' ฉันเลยต้องงดเผลอหน้าไปที่
พระราชวังอีกใหญ่และได้แต่หมกตัวคิดถึงที่รักอยู่ที่นี่"

14 เจ้าหญิงจอมพลกัณฑ์อัศวินโต๊ะกลม 5

"นายตัดสินใจถูกแล้ว!"

ดยุกบอกตัวเองว่าช่วงนี้ห้ามโผล่ไปหาฟรีดเฮล์มเด็ดขาด เพราะถ้าเจอกันคงไม่พ้นโดนลูกหลงเรื่องนี้

ฟรีดเฮล์มและวิลลาร์ดต่างเป็นหนุ่มสังคม ต่อให้เจอคนที่เกลียดก็สามารถปั้นยิ้มและสนทนาด้วยอย่างเยือกเย็น แต่ไม่รู้ทำไมทั้งคู่จำเพาะต้องทำตัวเป็นเด็กใส่กันและกัน...ดยุกดูออกว่ามันเป็นมิตรภาพอันบิดเบี้ยวในแบบของพวกเขา แต่ก็ยังค้นปากอียากป่วนว่าโตๆ กันแล้ว เลิกทำตัวแบบนี้สักที

หืม? กรณีนี้คูนๆ เหมือนเคยได้ยินที่ไหน...จริงสิ

ดยุกนึกขึ้นได้ว่าความสัมพันธ์อันพี่น้องของฟรีดเฮล์ม กวีโด และเรทีผู้เป็นนายของเขาก็เรียกว่าบิดเบี้ยว เพราะต่างฝ่ายต่างให้ความสำคัญกันและกันแต่กลับไม่แสดงออก

ทว่ากรณีของเรทียังเรียกว่าน่ารัก...

เขาคิดถึงตรงนี้แล้วรีบสายศีระชะ

"ไม่สิ เรียกว่าชวนอมยิ้มต่างหาก การแสดงออกแบบบิดเบี้ยวของคนอายุน้อยกว่าหกปียังพอเรียกว่าชวนอมยิ้มได้"

"นายมีน้องชายหรือน้องสาวอายุน้อยกว่าหกปีด้วยหรือ"

"มีแต่รุ่นน้องจอมโหดอายุน้อยกว่าเจ็ดปีนะ"

"อ้อ หมายถึงแอสทริด กาลที่ได้ชื่อว่าเป็นเด็กหนุ่มอัจฉริยะและเพิ่งได้เป็นอัศวินของเจ้าหญิงไซม์ย์ การมีศัตรูหัวใจแบบนี้คงทำให้นายสนุกทุกวันเลยสิ"

ดยุกไม่เคยเถียงชนะวิลลาร์ดแม้แต่ครั้งเดียว เขาเลยเก็บคำค้านเอาไว้แล้วพุ่งประเด็นไปทางอื่นแทน

"ไม่ถึงกับทุทวันหรือ เพราะแอสทริดมาได้เฉพาะตอนว่างเว้นจากภารกิจของกองอัศวินหลวง"

"อย่างนี้เเอง เขาคือสายลับที่ถูกส่งไปประจำกองอัศวินหลวง
ดิณะ แล้วท่านเคิร์ก อัศวินอีกคนถูกส่งไปเป็นสายลับที่ไหนด้วย
หรือเปล่า ฉันไม่ยกเห็นที่พระราชวังเท่าไร"

"ตอนนี้เจ้าหญิงส่งเขาไปเจรจากรุยทางกับพวกขุนนางนะ
ถือโอกาสที่เจ้าตัวเคยสร้างบุญคุณกับใครๆ ไว้เยอะ"

แอลทริดยังใช้ชีวิตเหมือนที่ผ่านมาโดยไม่ลาออกจาก
กองอัศวินหลวงตามความเห็นของเรที่ที่ว่า 'เขายังอ่อนประสบการณ์
ในฐานะมนุษย์' ส่วนเคิร์กลาออกจากตำแหน่งรองหัวหน้ากอง
อัศวินหลวงแล้วไม่ได้มาตามอารักขาเรที่ในฐานะอัศวิน หากแต่
ออกไปพบปะเหล่าขุนนางเพื่อเจรจากรุยทางเรื่องงานให้เธอ

"เอาเถอะ ไนต์ส ออฟ ราวน์ดีไม่ค่อยได้ทำหน้าที่อัศวินจริงจัง
เท่าไรอยู่แล้ว ถ้ามองในแง่นั้นก็นับว่าไนต์ส ออฟ ราวน์ดีของเจ้าหญิง
แข็งแกร่งมาก"

วิลลาร์ดพยักหน้าหงิกหงักกับความเห็นของตัวเอง แต่ยังไม่
แสดงออกว่าไม่ค่อยเห็นด้วยเท่าไร

"ไนต์ส ออฟ ราวน์ดีของเจ้าหญิงแข็งแกร่งจนน่าเบื่อเลยละ ดิง
สมาชิกรองอัศวินหลวงรุ่นปัจจุบันมาสามคน หนึ่งในนั้นมีพื้นเพเป็น
สามัญชน เท่ากับยืนยันนกลายๆ ว่าจะปกครองโดยให้ความสำคัญ
กับประชาชน...ความตั้งใจของเจ้าหญิงน่าจะยกย่องก็จริง แต่ดูจะ
คัดเลือกสมาชิกโดยเน้นใช้งานจริงมากกว่าเสริมภาพลักษณ์"

"ก็ดีแล้วนี้ ถ้ามันกลายเป็นไนต์ส ออฟ ราวน์ดีที่มีแต่เปลือก
ลิน่าเป็นห่วงกว่า"

หลังจากเรที่ขึ้นเป็นกษัตริย์ ไนต์ส ออฟ ราวน์ดีของเธอต้อง
รับหน้าที่สั่งการกองทัพของอาณาจักร การมีเคิร์กซึ่งเคยประจำอยู่
ด้านหน้าหรือคุ้มครองแนวชายแดนมาตลอดหรือแอลทริดซึ่งเชี่ยวชาญ

16 เจ้าหญิงจอมพลกัณฑ์อัศวินโต๊ะกลม 5

เรื่องลอบสังหารยิ่งกว่าใครอยู่ด้วยย่อมมีประโยชน์ต่อเรามากกว่า
ขุนนางที่ทำอะไรไม่เป็น

"ตามคนที่ผ่านมาเลือกโดยเน้นคุณภาพซะขนาดนั้น อัศวิน
คนที่สีหน้าจะเน้นเสริมภาพลักษณ์นะ เพราะไนต์ส ออฟ ราวน์ด์ถือ
เป็นหน้าตาของอาณาจักร ดังนั้นควรเลือกแบบมีอารมณ์ขันหน่อย"

"การปกครองบ้านเมืองไม่ใช่เรื่องขำนะ"

"เป็นการแสดงออกว่ามั่นใจเหลือล้นใจ ดูอย่างเจ้าชายฟรีดเฮล์ม
สิ ขนาดถูกคู่หมั้นทิ้งเพราะหมดโอกาสได้ขึ้นเป็นมเหสี เจ้าตัวยัง
ไม่มีทีท่าจะหาคู่หมั้นคนใหม่เลย"

"เห็นอย่างนั้นเจ้าชายฟรีดเฮล์มก็เจ็บปวดพอสมควรนะ...
ช่วยดีกับเจ้าชายหน่อยเถอะ"

เขาขอร้องให้ญาติติกันไว้แล้วผุดลุกขึ้น

"จะกลับแล้วเหอ เร็วไปหน่อยมั้ง"

"ซินนี่คุยกับนายต่อมีหวังแผลอจิบไวน์นั้นเข้าโดยไม่รู้ตัว"

ดยุกทั้งทำยให้ผสมไวน์กับน้ำแอปเปิ้ลไซดาเข้าด้วยกันเพื่อ
ผลิตเพลินกับแซงกรีแย จากนั้นจึงปลีกตัวออกมาจากคฤหาสน์ตระกูล
เคานต์ออร์ลันดี

เพราะเขายังไม่อยากดื่มไวน์และยอมรับว่ามันคือไวน์

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)